

ЛЮТИЙ Андрій Максимович
Позивний “Лютий”
(12.08.2001-20.04.2023)

Народився 12 серпня 2001 року в місті Димитров (зараз Мирноград) Донецької області. Дитинство провів у своєму рідному місті.

Андрій із 6 років захопився і почав займатися спортом, приділяв йому майже увесь свій вільний час. Багато разів успішно захищав честь міста на змаганнях із рукопашного бою, баскетболу та волейболу. Вже підлітком був помічником тренера, передавав свій досвід та надавав підтримку в тренувальному залі і на змаганнях наймолодшим спортсменам. Вже тоді поставив собі за мету стати тренером. Щирий, сильний, з відкритою душею, завжди в усьому допомагав, дуже піклувався про родину.

У 2018 році закінчив Українську гімназію і став студентом Київського національного університету культури і мистецтв.

У місто Тернівка Андрій приїхав у 2020 році, і вирішив пов'язати з ним своє майбутнє. Трудову діяльність розпочав учнем гірника на шахті імені Героїв космосу. Отримавши робочу професію, працював гірником на допоміжних роботах на дільниці з видобутку вугілля №1. Колеги згадують про юнака з теплом та повагою, бо, попри свою молодість, був справжнім чоловіком, відповідальним, відданим справі. Кар'єра шахтаря тривала кілька місяців. 22 червня 2021 року Андрій пішов на строкову службу та став прикордонником.

Щирий, з відкритою душею, завжди в усьому допомагав, дуже піклувався за родину. На службі юнак зустрів свою майбутню дружину Вікторію – також прикордонницю. З коханою вони побралися вже під час великої війни, чекали на малюка та планували довге і щасливе життя.

«Андрій був справжнім лідером. Сміливий, спортивний, сильний. При цьому добрий, щирий та простий у спілкуванні. Ніколи не лукавив, був чесним та правильним по життю. Дуже мріяв про сина, був впевнений, що у нас буде саме хлопчик і навіть майбутнє ім'я запропонував для нього. Знаю, що він був би найкращим у світі татом для нашого Дем'янчика...» – каже Вікторія, дружина героя.

Клята війна обірвала всі сподівання. Андрій загинув у бою, так і не дізнавшись, що у нього народився син.

Став до лав захисників 22 червня 2021 року.

Звання: сержант.

Посада: інспектор прикордонної служби II категорії – гранатометник.

Підрозділ: 3-тє відділення інспекторів прикордонної служби 2-ї прикордонної застави 1-го відділу прикордонної служби прикордонної комендатури швидкого реагування 6-го прикордонного загону Західного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

У червні 2021 року розпочав строкову службу в Державній прикордонній службі України в м. Великі Мости Львівської області. Через 2,5 місяці направлений до 6 прикордонного загону для подальшої служби у складі прикордонної комендатури швидкого реагування. Із самого початку захопився службою, багато тренувався, вчився військовій справі і в подальшому прагнув потрапити до одного з елітних підрозділів ДПСУ – «ДОЗОР».

Повномасштабне вороже вторгнення Андрій зустрів в Луцьку. У перші дні великої війни на бойовому посту, здобув перший бойовий досвід – знешкодив двох ворожих розвідників. По завершенню строкової служби, у січні 2023-го, підписав контракт та залишився у війську.

Любов до родини, до країни виховали в юнакові справжнього воїна-захисника, патріота.

«Мені як на Волині, так і на Донеччині – то все є Україна. Треба буде – в Криму будемо стояти. Будемо повсюди Україну боронити», – казав воїн, несучи службу на кордоні.

У березні 2023 року, повернувшись із тривалого відрядження, узяв шлюб із коханою. А вже за кілька тижнів відбув зі своїм підрозділом у бойове відрядження на схід країни. На той час точились запеклі бої на Авдіївському напрямку. Прикордонникам спільно із суміжними підрозділами ЗСУ вдалося відбити у ворога певні позиції і закріпитись.

«Тату, все добре, тримаємось! Дякую вам за класний «теплік», дуже допомагає! Завтра нас змінять, зустрічайте!». Це була остання, коротка розмова сина з батьком.

Загинув 20 квітня 2023 року в с. Новокалинове Покровського району Донецької області. В 30 км від рідного дому. В ніч на 20 квітня, о 3 годині, на взводний опорний пункт захисників ворог обрушив масштабний штурм, застосовуючи увесь арсенал, включаючи артилерію, танки і майже вдсятеро переважаючи кількість живої сили. «Обрушивши один із флангів, почали заходити із тилу. Андрій зі Стасом вели вогонь не припиняючись. Андрій використав усі постріли гранатомету і дуже добре влучав» – розповів один із побратимів. «Біля 8 години ранку бій був у розпалі, Андрій поранений в ліву руку, разом зі Стасом продовжували вести вогонь. Почувши з їхнього боку вибух, побачив спалах в декількох метрах від хлопців. Вибуховою хвилею їх відкинуло, після чого вони лежали нерухомо». «Активний бій тривав ще кілька годин, в результаті наш підрозділ відійшов на декілька десятків метрів, на інший бік залізничної колії». Наступного дня група із числа прикордонників на певний час змогла відтіснити ворога з метою знайти та евакуювати Андрія і Стаса. Була обстежена окопна лінія і бліндажі, але ні хлопців, ні їхніх речей не було знайдено.

Майже 15 місяців тривали пошуки Андрія. Лише у липні 2024 р., після 3-х експертиз ДНК, воїн повернувся додому на щиті.

Прощання з героєм відбулося в Кафедральному Соборі Святої Трійці в м. Луцьк.

Похований Андрій на Алеї Героїв у Гаразджі – передмісті м. Луцьк.

У Андрія залишилися син, дружина, батьки та сестра.